

Štefanèiæ

Autor Administrator

Vlado Štefanèiæ

Ljepota Zagreba je u njegovim je ljudima

Snježana Rajaèiæ
, Vjesnik

Pravo kazalište za glumca poèinje 1948. godine. U to je vrijeme Zagreb imao sedam kabareta koji su tada bili više no što je danas estrada, kaže legenda zagrebaèkog mjuzikla Vlado Štefanèiæ

Taj mali Štefanèiæ ni talent, on je genije«, tako je o Vladi Štefanèiæu, glumcu i redatelju, svojedobno zborio glasoviti kazališni bard Branko Gavella. Iako je rođeni Vukovarac, sa Zagrebom Štefanèiæ dugovjeko ljubuje. To, kaže, više nije tajna. Iako Zagrebu mnogi izjavljuju ljubav i hofiraju mu, grad je ne uzvraæa svima jer moraju je zaslužiti.

U Vukovaru, odakle su oèevi korijeni, rodio se kad je »tam' bil' krasan komfor i ladanjska atmosfera u zelenilu i miru Švapskog brda, u kuæi mesara Daraša«, prisjeæa se glumac dragog mu mjesta gdje je prvi put »zadreèal«. Nakon te prve životne epizode s roditeljima dolazi u Zagreb, a njegovo se djetinjstvo odvija od Ilice 42 do 246.»U Zagrebu sam gotovo 80 godina i još uvijek ga otkrivam. U njemu je nemalo nevidljive ljepote, a ona vidljivija je u ljudima«, kaže Štefanèiæ te dodaje da je to jezgra Zagreba koji je u njegovoj mladosti brojao 200.000 stanovnika.Ono što se danas bilježi stanovnicima Zagreba, bez ikakve zloæe kaže glumac, naziva se »dojdekima«. To više jer smatra da postoje rođeni i prirođeni Zagrepèani.

U djetinjstvu se glumac èesto selio, a šesta i konaèna selidba, kaže, bila je kada su se skrasili u kuæi u Ilici 246. Ona mu je obilježila cijeli život, karijeru - sportsku i glumaèku.Nemalo je znaèajnih ljudi tamo živjelo, od Borisa Magaša, arhitekta i autora stadiona na Poljudu, novinara Dena Jeliniaæa, pravnika Željka Horvatiaæa i drugih. U toj je kuæi rođeno i prvo, kako kaže, tavansko kazalište, a iz grupe tadašnjih djeèaka stasala je nekolicina znaèajnih ljudi.

Bilo je to vrijeme rata u kojem je Štefanèiæ s pajdašima stvarao kazalište na podruèju Domobranske ulice na Ènomercu. Osim sportskih terena, u ulici je oživjelo tada i nekoliko »kvadrata« zemlje gdje su uzgajali povræe da bi preživjeli, jer bila su teška vremena.

Pravo kazalište za glumca poèinje 1948. godine, u vrijeme kada je ono ljudima bila fascinacija i najvæea vrsta teatarske i glazbene umjetnosti. U to je vrijeme Zagreb imao èak sedam kabareta koji su tada bili više no što je danas estrada. Kabaret je predstavljao vrhunsku zabavu s pravim profesionalcima. Prvaci nacionalnih kazališta poput Dubravka Dujšina i Tita Strozija nakon predstava u HNK-u odlazili su igrati u kabaret.

Štefan

je od malena bio zadojen teatrom koji je redovito pohodio. Iz tog mu je doba, kaže, ostala slika košice s kojom su se vraćali doma nakon zadnje predstave, ali i konja kojima su na kopita stavljali neko to nalik papučama kako ne bi remetili noćni mir. U Ilici 246 živjelo se, kaže, od najboljeg do najgoreg, posebice za ratnog razdoblja. Po svršetku rata dugo je, ističe Štefan, vrijedilo ono najgore, uključujući glad i točnice. Bolji život Zagreb bilježi sedamdesetih godina prošlog stoljeća, kaže on te ističe da je imao sreću živjeti u gradu koji mu je bio najljepša scenografija u koju je ugradio vedro glazbeno kazalište - mjuzikl.

Za

njega i danas traje bitka, to vjeruje jer ono što je izboreno u zagrebačkoj kazališnoj mjuzikla, kojoj je mati naša »Komedija«, gotovo da nestaje. Danas se, kaže, vraćamo uprizorenjima manje vrijednih američkih mjuzikla, a naših uradaka nema. U 60 godina rada zadovoljan je što je uspio uvesti mjuzikl i u druge kazališne kuće u Hrvatskoj, od Osijeka i Rijeke do Dubrovnika. Danas, smatra glumac, gotovo i nema kazališta koje ne igra mjuzikl, iako su u većini slučajeva to komedije s glazbom i, kako se nekad govorilo, pucanjem i pjevanjem.

Bijeli Božić uz omiljenog Štefana

»Od kada pamtim, Zagreb je imao jedan od najljepših srednjoeuropskih božićnih običaja. Mi djeca na Badnjak našas bi se našli u predsoblju znajući da se u dnevnoj sobi događa čudo, jer mali Isusek kiti golemi bor od poda do stropa. On je uvijek bio srebrnkast, kao i sve kuglice i svileni srebrni bomboni. Na njemu su bile prave svjetlice i prskalice, a u određeno vrijeme oglasilo bi se zvonce s bora«, priča Štefan. Znali su, kaže, tada da moraju kleknuti i izmoliti molitvu i otpjevati božićnu pjesmu. Za to vrijeme sva pažnja bila je usmjerena na darove pod borom. »Meni su kroz sve te godine najdraži poklon bila sabrana djela Augusta Štefana s crtežima glasovitog Andrije Maurovića na naslovnici. Stoga bijeli zagrebački Božić vežem i uz najzagrebačkijeg književnika - Augusta Štefana«, kaže Štefan.

Ima glumaca, ali nema vođa

Glumac je bit kazališta pa mora imati posebnu osobnost i biti posvećen tom pozivu, kaže Štefan. Dodaje da danas Zagreb ima više nego ikad mladih i talentiranih glumaca, ali nema vođa kakav je nekad bio glasoviti Gavella. Karizmatičan s puno znanja, velikim oćima i kosom poput lavlje grive Gavella je, kaže Štefan, bio zaljubljen u kazalište i glumca. Dodaje da je u toj ljubavi ljubio, urlao i samo što nije tukao, ali je teatar neizmjereno volio. Bio je veliko kazališno crkveno zvono čiji se zvuk i danas čuje.